

Jurisprudentienieuwsbrief Bestuursrecht, aflevering 2018, nummers 222 – 242 dinsdag 6 maart 2018

Landelijk Bureau Vakinhoud rechtspraak, team bestuursrecht

Externe email redactieJnB@rechtspraak.nl

Telefoon 088 361 1020

Citeertitels JnB 2018

De Jurisprudentienieuwsbrief bestuursrecht (JnB) komt – uitgezonderd in vakantieperiodes - elke week uit en bevat een selectie van de meest actuele en belangrijkste bestuursrechtelijke jurisprudentie. De uitspraken worden per (deel)rechtsgebied aangeboden. Door in onderstaande inhoudsopgave op het onderwerp van voorkeur te klikken komt u direct bij de uitspraken op het desbetreffende rechtsgebied. De essentie van de uitspraak wordt beknopt weergegeven in koptekst en samenvatting. De link onder de uitspraak leidt door naar de volledige tekst van de uitspraak.

Inhoud

In deze Jurisprudentienieuwsbrief Bestuursrecht vindt u de volgende

onderwerpen: (Door op het onderwerp te klikken komt u direct bij de uitspraken op het betreffende rechtsgebied.)

Algemeen bestuursrecht.....	3
Handhaving	4
Omgevingsrecht	5
Wabo	5
8.40- en 8.42-AMvB's.....	8
Planschade.....	8
Wet natuurbescherming.....	10
Waterwet.....	10

Disclaimer

De Jurisprudentienieuwsbrief Bestuursrecht is een uitgave van het Landelijk Bureau Vakinhoud rechtspraak (hierna: LBVr), team bestuursrecht. De nieuwsbrief is met de grootst mogelijke zorg samengesteld. Het LBVr kan de juistheid, volledigheid en actualiteit van de nieuwsbrief echter niet garanderen. Voor zover de nieuwsbrief links bevat naar websites, is het LBVr niet aansprakelijk voor de inhoud daarvan. De inhoud van de nieuwsbrief is uitsluitend bedoeld voor uw eigen gebruik. Ander gebruik, waaronder de commerciële exploitatie van de inhoud van de nieuwsbrief, is niet toegestaan. Er kunnen geen rechten aan de inhoud van de nieuwsbrief worden ontleend. Het gebruik dat wordt gemaakt van de inhoud van de nieuwsbrief komt voor eigen risico. Aansprakelijkheid voor schade, in welke vorm dan ook - direct en / of indirect - ontstaan door dan wel voortvloeiend uit gebruik van de inhoud van de nieuwsbrief, wordt door het LBVr afgewezen.

Ambtenarenrecht.....	10
Ziekte en arbeidsongeschiktheid.....	11
Bijstand	11
Bestuursrecht overig	13
Wet bescherming persoonsgegevens	13
Wet openbaarheid van bestuur	14
Wet op de rechtsbijstand	16
Vreemdelingenrecht.....	16
Regulier.....	16
Asiel.....	17
Vreemdelingenbewaring	19

Algemeen bestuursrecht

JnB2018, 222

MK ABRS, 28-02-2018, 201704332/1/A2

minister van Volksgezondheid, Welzijn en Sport.

Awb 7:7

HOORPLICHT. Uit de wetsgeschiedenis van artikel 7:7, van de Awb blijkt dat met een verslag van het horen een schriftelijk verslag wordt bedoeld. De plicht tot schriftelijke verslaglegging kan op verschillende wijzen worden vormgegeven. Zo kan ook uit de beslissing op bezwaar blijken wat op de hoorzitting is verhandeld. I.c. is niet voldaan aan de eis van artikel 7:7 van de Awb.

Afwijzing verzoek om een verklaring van vakbekwaamheid als arts.

[...]

Van de hoorzitting is geen apart verslag opgesteld. Bovendien is geen melding gemaakt van het feit dat [appellante] bij de aanvang van de hoorzitting bezwaar heeft gemaakt tegen de samenstelling van de hoorcommissie.

[...]

Uit de geschiedenis van de totstandkoming van artikel 7:7 van de Awb (Kamerstukken II 1988/89, 21 221, nr 3, blz.151) blijkt dat met een verslag een schriftelijk verslag wordt bedoeld. De plicht tot schriftelijke verslaglegging kan op verschillende wijzen worden vormgegeven. Zo kan ook uit de beslissing op bezwaar blijken wat op de hoorzitting is verhandeld.

Zoals de minister in de schriftelijke uiteenzetting heeft vermeld is van de hoorzitting geen afzonderlijk verslag gemaakt. In de motivering van het [bestreden] besluit [...] is één beroepsgrond besproken die tijdens de hoorzitting naar voren is gebracht. Wat er verder tijdens het hoorgesprek is voorgevallen is niet vermeld, ook niet dat namens [appellante] bezwaren zijn geuit tegen de samenstelling van de commissie. Hiermee is niet voldaan aan de eis van artikel 7:7 van de Awb. Aan het [bestreden] besluit [...] kleeft daarom een gebrek. [appellante] is door dit gebrek echter niet in haar belangen geschaad. Zij heeft de ter zitting geuite bezwaren, die niet in het [bestreden] besluit [...] zijn vermeld, in beroep en hoger beroep naar voren kunnen brengen. Er bestaat daarom aanleiding om het geconstateerde gebrek met toepassing van artikel 6:22 van de Awb te passeren.

Het betoog is weliswaar terecht voorgedragen, maar kan niet leiden tot vernietiging van de aangevallen uitspraak.

[ECLI:NL:RVS:2018:679](https://www.ecli.nl/nl/RVS:2018:679)

JnB2018, 223

Voorzieningenrechter Rechtbank Limburg, 26-02-2018, AWB/ROE 18/302

college van burgemeester en wethouders van de gemeente Leudal, verweerder.

Awb 4:20b

Wet algemene bepalingen omgevingsrecht (Wabo) 2.12 lid 1 aanhef en onder a ten 2°, 3.9 lid 3

HEROVERWEGING. Vergunning verleend van rechtswege. Daarbij past het niet om in bezwaar alsnog aan formele en procedurele eisen te toetsen, omdat vergunningverlening van rechtswege dan vrijwel altijd onrechtmatig zou zijn en daarmee voorbij gegaan zou worden aan het doel van de van rechtswege verlening van vergunningen. Dit laat echter onverlet dat er ruimte is en dient te zijn om te toetsen aan artikel 2.12, eerste lid, aanhef en onder a ten 2° van de Wabo.

Bekendmaking van rechtswege verleende omgevingsvergunning voor het huisvesten van maximaal 375 arbeidsmigranten in fase 1A en 1B voor een periode van 10 jaar voor Landgoed Leudal.

[...]

Voorts overweegt de voorzieningenrechter dat aan de van rechtswege verleende vergunning die op 11 oktober 2017 bekend is gemaakt, per definitie geen inhoudelijke overwegingen ten grondslag liggen. Een inhoudelijke beoordeling van de aanvraag door het bestuursorgaan vindt derhalve voor het eerst plaats indien bezwaar wordt gemaakt tegen de vergunning van rechtswege (zie de uitspraak van de Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State van 18 oktober 2017, [ECLI:NL:RVS:2017:2787](#)). In een systeem van vergunningverlening van rechtswege past het echter niet om in bezwaar alsnog aan formele en procedurele eisen, zoals de bepalingen van het Bor en de Mor, te toetsen omdat vergunningverlening van rechtswege dan vrijwel altijd onrechtmatig zou zijn en daarmee voorbij gegaan zou worden aan het doel van de van rechtswege verlening van vergunningen (vergelijk de uitspraak van de rechtbank Roermond van 2 juli 2012; [ECLI:NL:RBROE:2012:BX0586](#)).

Dit laat naar het voorlopig oordeel van de voorzieningenrechter echter onverlet dat er ruimte is en dient te zijn om te toetsen aan artikel 2.12, eerste lid (aanhef en onder a ten 2°) van de Wabo en met name aan de vraag of de van rechtswege vergunde activiteit in strijd is met een goede ruimtelijke ordening.

[...]

[ECLI:NL:RBLIM:2018:1803](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Handhaving

JnB2018, 224

MK ABRS, 28-02-2018, 201700648/1/A1

college van burgemeester en wethouders van Gilze en Rijen.

Awb 5:35, 5:37 lid 1

INVORDERING. De in artikel 5:35 van de Awb opgenomen verjaringstermijn van één jaar ziet zowel op het nemen van een invorderingsbesluit als op het feitelijk invorderen van de verbeurde dwangsom. Onder 'bevoegdheid tot invordering' als bedoeld in artikel 5:35 moet niet alleen de bevoegdheid tot het nemen van het invorderingsbesluit, als bedoeld in artikel 5:37, worden verstaan, maar ook de bevoegdheden tot aanmaning en verrekening en het uitvaardigen en ten

**uitvoer leggen van een dwangbevel, als bedoeld in artikel 4:104, tweede lid.
Verder stuit het invorderingsbesluit de verjaring niet.**

Invordering verbeurde dwangsommen.

[...]

[appellant] betoogt dat de bevoegdheid tot invordering van verbeurde dwangsommen is verjaard.

[...]

De in artikel 5:35 van de Awb opgenomen verjaringstermijn van één jaar ziet zowel op het nemen van een invorderingsbesluit als op het feitelijk invorderen van de verbeurde dwangsom. Onder 'bevoegdheid tot invordering' als bedoeld in artikel 5:35 moet immers niet alleen de bevoegdheid tot het nemen van het invorderingsbesluit, als bedoeld in artikel 5:37, worden verstaan, maar ook de bevoegdheden tot aanmaning en verrekening en het uitvoeren en ten uitvoer leggen van een dwangbevel, als bedoeld in artikel 4:104, tweede lid. Zie de uitspraak van de Afdeling van 5 augustus 2015, [ECLI:NL:RVS:2015:2523](#). Verder stuit het invorderingsbesluit de verjaring niet. Zie de uitspraken van de Afdeling van 4 mei 2016, [ECLI:NL:RVS:2016:1203](#) en 10 mei 2017, [ECLI:NL:RVS:2017:1229](#).

Uit het vorenstaande volgt dat de bevoegdheid tot invordering van de verbeurde dwangsommen is verjaard. De opgelegde en verbeurde dwangsommen betreffen eenmalige bedragen, zodat geen nieuwe dwangsommen meer kunnen worden verbeurd. Aan de besluiten tot het opleggen van de lasten onder dwangsom, het invorderen van verbeurde dwangsommen en het verlenen van uitstel van betaling komt dan ook geen betekenis meer toe. Het voorgaande betekent dat [appellant] ook niet langer tot betaling van de dwangsommen kan worden verplicht. [appellant] heeft derhalve geen belang meer bij een inhoudelijke behandeling van het hoger beroep en van het beroep tegen het verlenen van uitstel van betaling. Het hoger beroep en het beroep zijn dan ook niet-ontvankelijk.

[ECLI:NL:RVS:2018:653](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Omgevingsrecht

Wabo

JnB2018, 225

MK ABRs, 28-02-2018, 201609943/1/A1

college van burgemeester en wethouders van Maasdriel.

Wet algemene bepalingen omgevingsrecht (Wabo) 2.1 lid 1 aanhef en onder a, 2.12 lid 1 aanhef en onder a onder 2o

Besluit omgevingsrecht (Bor) bijlage II: artikel 4 aanhef en lid a aanhef en onder b

WABO. Splitsing van een bouwplan dat uit verschillende onderdelen bestaat, is in beginsel niet mogelijk. Het bouwplan dient als één geheel te worden beschouwd. Een bouwplan kan alleen worden gesplitst indien het bestaat uit

onderdelen die in functioneel en bouwkundig opzicht van elkaar kunnen worden onderscheiden.

In het voorliggende bouwplan is geen uitbreiding van een bijbehorend bouwwerk aan de orde, maar een hoofdgebouw dat wordt uitgebreid met een aanbouw, die op zichzelf als bijbehorend bouwwerk kan worden aangemerkt. Reeds daarom bieden de wijziging van artikel 2, derde lid, van bijlage II van het Bor en de toelichting daarop geen grond om terug te komen van de jurisprudentie voornoemd.

[...] omgevingsvergunning [...] voor het bouwen van een woning met bijgebouw. Zoals de Afdeling eveneens eerder heeft overwogen (uitspraak van 5 juli 2017, [ECLI:NL:RVS:2017:1770](#)), is splitsing van een bouwplan dat uit verschillende onderdelen bestaat in beginsel niet mogelijk. Het bouwplan dient als één geheel te worden beschouwd. Een bouwplan kan alleen worden gesplitst indien het bestaat uit onderdelen die in functioneel en bouwkundig opzicht van elkaar kunnen worden onderscheiden. De passage uit de Nota van Toelichting over splitsing van een bouwplan, waarop [appellant] zich beroept, heeft betrekking op een wijziging van artikel 2, aanhef en derde lid, van bijlage II van het Bor. Op grond van deze bepaling zijn bijbehorende bouwwerken onder omstandigheden omgevingsvergunningvrij. Bij de wijziging is ook de uitbreiding van een bijbehorend bouwwerk onder de reikwijdte van deze bepaling gebracht. In het voorliggende bouwplan is echter geen uitbreiding van een bijbehorend bouwwerk aan de orde, maar een hoofdgebouw dat wordt uitgebreid met een aanbouw, die op zichzelf als bijbehorend bouwwerk kan worden aangemerkt. Reeds daarom bieden de wijziging van artikel 2, derde lid, van bijlage II van het Bor en de toelichting daarop geen grond om thans terug te komen van de hiervoor aangehaalde jurisprudentie. De grens tussen het als omgevingsvergunningplichtig aangeduide hoofdgebouw en de door arcering als omgevingsvergunningvrij aangeduide aanbouw loopt door de ruimte heen die op de bouwtekening als keuken is aangeduid. Blijkens de bouwtekening vormt de keuken echter één ruimte, die niet op enige wijze functioneel en bouwkundig is te onderscheiden in twee afzonderlijke onderdelen. Dat het als omgevingsvergunningvrij aangeduide deel van de keuken uit één bouwlaag bestaat, en het als hoofdgebouw aangeduide deel van de keuken uit twee bouwlagen en een kap, maakt niet dat de keuken op de begane grond functioneel en bouwkundig kan worden onderscheiden in twee afzonderlijke onderdelen. In zoverre heeft de rechtbank terecht overwogen dat het college het bouwplan ten onrechte heeft gesplitst in een omgevingsvergunningplichtig en een omgevingsvergunningvrij deel. [...]

[ECLI:NL:RVS:2018:699](#)

JnB2018, 226

MK ABRS, 28-02-2018, 201701003/1/A1

college van burgemeester en wethouders van Maastricht, appellant.

Algemene wet bestuursrecht (Awb) 3:4 lid 1

Wet algemene bepalingen omgevingsrecht (Wabo) 2.1 lid 1, 2.10 lid 1, 2.12 lid 1 aanhef en onder a sub 2°

Besluit omgevingsrecht (Bor) 2.7, bijlage II: artikel 4 onderdeel 9

WABO. Bij de beoordeling of een aanvraag om omgevingsvergunning in strijd is met de goede ruimtelijke ordening dienen aspecten zoals geluidsoverlast te worden betrokken. Het beleid waarin negatieve effecten voor de leefbaarheid als gevolg van splitsing en omzetting niet worden getoetst bij de aanvraag, is in zoverre dan ook in strijd met artikel 2.12 van de Wabo in samenhang met artikel 3:4, eerste lid, van de Awb.

[...] omgevingsvergunning verleend voor de activiteiten bouwen en gebruiken in strijd met het bestemmingsplan ten behoeve van het splitsen van de woning [...] voor kamerverhuur.

[...] Het college heeft op grond van artikel 2.12, eerste lid, aanhef en onder a sub 2°, van de Wabo in samenhang met artikel 4, onderdeel 9, van bijlage II van het Bor omgevingsvergunning verleend. Aan het besluit tot vergunningverlening is het gemeentelijk beleid "Nieuw beleid woningsplitsing en -omzetting naar kamers" van [...] (hierna: het beleid) ten grondslag gelegd. Volgens het college voldoet de aanvraag aan het beleid en is niet gebleken van bijzondere omstandigheden op grond waarvan van dit beleid moet worden afgeweken.

[...] Het beleid houdt in dat overige negatieve effecten voor de leefbaarheid als gevolg van splitsing en omzetting (zoals geluidsoverlast door huisfeesten, verkeer van en naar cafés en het ontbreken van een aanspreekpunt in de gesplitste / omgezette woning) niet worden getoetst bij de aanvraag, omdat het bestrijden of voorkomen van overlast in eerste instantie moet zijn gericht op de veroorzaker van de overlast en niet de woningeigenaar. Hieruit volgt dat aspecten zoals geluidsoverlast niet op andere wijze bij de beoordeling van de aanvraag zullen worden betrokken. Bij de beoordeling of een aanvraag in strijd is met de goede ruimtelijke ordening dienen dergelijke aspecten echter te worden betrokken. Het beleid is in zoverre dan ook in strijd met artikel 2.12 van de Wabo in samenhang met artikel 3:4, eerste lid, van de Awb. Deze bepalingen verplichten het bestuursorgaan immers, voor zover hier van belang, de negatieve effecten van een activiteit waarin volgens het beleid bij de beoordeling van een aanvraag niet getoetst wordt, wel bij de toetsing te betrekken. De beleidsruimte van het college gaat niet zover dat het college bij het formuleren van beleid voorbij kan gaan aan wettelijke verplichtingen. De rechtbank is terecht tot hetzelfde oordeel gekomen en heeft het beleid in zoverre terecht onverbindend geacht. [...]

[ECLI:NL:RVS:2018:696](https://ecli.nl/rvs/2018:696)

JnB2018, 227

MK ABRS, 28-02-2018, 201609550/1/A1

college van burgemeester en wethouders van Papendrecht.

Algemene wet bestuursrecht (Awb) 8:69a

Wet bevordering integriteitsbeoordelingen door het openbaar bestuur (Wet bibob) 3 lid 1

Wet algemene bepalingen omgevingsrecht (Wabo) 2.1

WABO. Omgevingsvergunning bouwstoffenhandel onder meer voor het afwijken van het bestemmingsplan. Hetgeen [appellante] heeft aangevoerd omtrent het feit dat het college het besluit heeft genomen ondanks het negatieve advies op grond van de Wet bibob, kan ingevolge artikel 8:69a van de Awb niet leiden tot

vernietiging van het besluit. Artikel 3 strekt tot bescherming van het algemene belang bij het voorkomen dat de overheid ongewild criminele activiteiten faciliteert. Naar het oordeel van de Afdeling zijn de individuele belangen van [appellante] als omwonende van de bouwstoffenhandel niet zodanig verweven met dit algemene belang dat het artikel moet worden geacht ook te strekken tot bescherming van haar belangen. Daartoe wordt overwogen dat criminele activiteiten bij de exploitatie van de bouwstoffenhandel niet zonder meer overlast veroorzaken voor omwonenden. Indien zulke overlast er wel is, kan een beroep worden gedaan op bepalingen die strekken tot het tegengaan van overlast voor de omgeving.

[ECLI:NL:RVS:2018:638](#)

Jurisprudentie Wabo-milieu:

- MK Rechtbank Overijssel, 21-02-2018 (publ. 26-02-2018), AWB 17/1926 ([ECLI:NL:RBOVE:2018:543](#)).
- MK ABRS, 28-02-2018, 201701478/1/A1 ([ECLI:NL:RVS:2018:700](#)).

[Naar inhoudsopgave](#)

8.40- en 8.42-AMvB's

Jurisprudentie Activiteitenbesluit:

- MK Rechtbank Limburg, 12-02-2018 (publ. 26-02-2018), ROE 17 / 2294 ([ECLI:NL:RBLIM:2018:1382](#)).

[Naar inhoudsopgave](#)

Planschade

JnB2018, 228

MK ABRS, 28-02-2018, 201605526/1/A2

college van gedeputeerde staten van Gelderland.

Wet algemene bepalingen omgevingsrecht (Wabo) 2.1lid 1 aanhef en onder c, 2.10 lid 1 aanhef en onder c

Wet ruimtelijke ordening 4.1 lid 1, lid 2, 6.1

Ruimtelijke Verordening Gelderland (Verordening) 15 lid 15.2

PLANSCHADE. Geen planologisch nadeel ten gevolge van provinciale verordening. Een voor een activiteit reeds verleende vrijstelling en omgevingsvergunning vervallen niet door de inwerkingtreding, na die verlening, van een bestemmingsplan op grond waarvan die activiteit, zonder vergunning, ter plaatse niet meer is toegestaan. Hetzelfde heeft te gelden ten aanzien van de inwerkingtreding van een provinciale verordening waarin regels krachtens artikel 4.1, derde lid, van de Wro zijn opgenomen.

Planologische verandering was voor [appellante sub 1] ten tijde van de koop op grond van het streekplan voorzienbaar.

[Afwijzing] verzoek van [appellante sub 1] om een tegemoetkoming in planschade [...].

[...] Het college van burgemeester en wethouders van Overbetuwe heeft bij besluit van 9 oktober 2007 aan [appellante sub 1] binnenplanse vrijstelling en bouwvergunning verleend voor de bouw van een tuinkas. Deze tuinkas is gerealiseerd. Het college van burgemeester en wethouders van Overbetuwe heeft bij besluit van 8 december 2010 aan [appellante sub 1] binnenplanse vrijstelling en omgevingsvergunning verleend voor het vergroten van de tuinkas. Deze vergroting is nog niet gerealiseerd.

[...] [appellante sub 1] heeft verzocht om een tegemoetkoming in planschade ten gevolge van de door provinciale staten op 15 december 2010 vastgestelde en op 22 december 2010 in werking getreden Ruimtelijke Verordening Gelderland (hierna: de Verordening). Volgens [appellante sub 1] is door deze vaststelling de waarde van de percelen gedaald, onder meer omdat zij daardoor geen gebruik meer mag maken van de bij besluit van 8 december 2010 verleende vrijstelling en omgevingsvergunning.

[...] Een voor een activiteit reeds verleende vrijstelling en omgevingsvergunning vervallen niet door de inwerkingtreding, na die verlening, van een bestemmingsplan op grond waarvan die activiteit, zonder vergunning, ter plaatse niet meer is toegestaan. Hetzelfde heeft te gelden ten aanzien van de inwerkingtreding van een provinciale verordening waarin regels krachtens artikel 4.1, derde lid, van de Wro zijn opgenomen. De inwerkingtreding van de Verordening betekent derhalve niet dat [appellante sub 1] geen gebruik meer kan maken van de aan hem verleende vrijstelling en omgevingsvergunning van 8 december 2010 voor de vergroting van de tuinkas op de percelen. Het gebruik van deze vrijstelling en vergunning is niet, zoals [appellante sub 1] vreest, een economisch delict.

[...] De conclusie is dat [appellante sub 1] ten gevolge van de Verordening geen planologisch nadeel lijdt. Hetgeen hij voor het overige heeft aangevoerd behoeft geen bespreking.

[...] Gezien de hiervoor aangehaalde pagina's van het streekplan bestond ten tijde van de koop van de percelen in 2007 voor [appellante sub 1] aanleiding om rekening te houden met de kans dat de vestiging van een nieuw glastuinbouwbedrijf ter plaatse op termijn planologisch niet meer zou zijn toegestaan. Het college heeft zich terecht op het standpunt gesteld dat de planologische verandering voor [appellante sub 1] ten tijde van de koop op grond van het streekplan voorzienbaar was, zodat eventueel daardoor geleden of te lijden schade voor haar rekening dient te blijven. Dat het college van burgemeester en wethouders van Overbetuwe na de koopdatum aan [appellante sub 1] vergunningen heeft verleend voor de bouw en uitbreiding van een tuinkas, is niet relevant voor het antwoord op de vraag of de planologische verandering op de koopdatum voorzienbaar was.

[ECLI:NL:RVS:2018:719](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Wet natuurbescherming

JnB2018, 229

Voorzieningenrechter rechtbank Noord-Holland, 23-02-2018 (publ. 28-02-2018), HAA 18/338

Wet natuurbescherming (Wnb) 3.5, 3.8 lid 5

WET NATUURBESCHERMING. Gedeeltelijke schorsing ontheffing op grond van artikel 3.8, vijfde lid, van de Wnb. De voorzieningenrechter acht niet uitgesloten dat op bouwveld 4A1 bij voortgang van de werkzaamheden aldaar ernstige en onherstelbare schade aan de (leefomgeving van de) heikikker en rugstreeppad zal worden toegebracht, nu ervan moet worden uitgegaan dat voor aanvang van de werkzaamheden ter plaatse geen dieren zijn afgevangen en ook nu nog geen amfibieschermen om dit bouwveld zijn geplaatst.

[ECLI:NL:RBNHO:2018:1423](https://ecli.nl/RBNHO:2018:1423)

[Naar inhoudsopgave](#)

Waterwet

Jurisprudentie Waterwet:

- MK ABRS, 28-02-2018, 201705326/1/A1 ([ECLI:NL:RVS:2018:694](https://ecli.nl/RVS:2018:694)).

[Naar inhoudsopgave](#)

Ambtenarenrecht

JnB2018, 230

MK CRvB, 22-02-2018, 17/968 AW, 17/971 AW, 17/973 AW

college van burgemeester en wethouders van Den Haag.

Arbeidsvoorwaardenregeling gemeente Den Haag (ARG) 3:1, 3:5:1

Beloningsregeling gemeente Den Haag (Beloningsregeling) 4:8

Collectieve Arbeidsvoorwaardenregeling en Uitwerkingsovereenkomst 3:19

AMBTENARENRECHT. AMBTSJUBILEUM. De Raad is van oordeel dat het college artikel 3:5:1, eerste lid, van de ARG op een juiste wijze heeft toegepast door bij de berekening van de ambtsjubileumgratificatie uit te gaan van het bedrag dat appellant bij het bereiken van zijn veertigjarig ambtsjubileum in mei 2015 op basis van zijn deeltijdaanstelling kreeg uitbetaald. Daarbij is aan de belangen van appellant tegemoetgekomen door de einddatum van zijn dienstverband te wijzigen van 1 mei 2015 naar 15 mei 2015, zodat hij zijn veertigjarig ambtsjubileum zou behalen. Appellant heeft voorts niet onderbouwd dat aan de woorden "naar rato deel" in artikel 10 van de tussen partijen gesloten overeenkomst de door hem gestelde betekenis of bedoeling toekomt.

[ECLI:NL:CRVB:2018:531](https://ecli.nl/CRVB:2018:531)

[Naar inhoudsopgave](#)

Ziekte en arbeidsongeschiktheid

JnB2018, 231

MK Rechtbank Zeeland-West-Brabant, 19-02-2018 (publ. 02-03-2018), BRE 17/4842 WAO

Raad van bestuur van het Uvw, verweerder.

WAO 44

Regeling samenloop arbeidsongeschiktheidsuitkering met inkomen (Regeling) 2 lid 8 CAO WSW 2015-2018 (CAO)

ARBEIDSONGESCHIKTHEID. KORTING EENMALIGE UITKERING CAO WSW 2015-2018 OP WAO-UITKERING. De rechtbank is van oordeel dat de toepassing van het opbouwvereiste van artikel 2, achtste lid, van de Regeling ertoe kan leiden dat het door het UWV teruggevorderde bedrag in een onevenredige verhouding komt te staan tot het door de werkgever uitbetaalde bedrag. Dat is naar het oordeel van de rechtbank het geval in de situatie van eiser. Het opbouwvereiste mag daarom wegens strijd met bepaalde in artikel 3:4, tweede lid, van de Awb niet aan eiser worden tegengeworpen en moet buiten toepassing worden gelaten. De rechtbank ziet geen aanleiding om, zoals eiser heeft gesteld, de uitkering aan de gehele looptijd van de CAO toe te rekenen. Dat ligt niet in de rede bij een eenmalige uitkering als deze. De eenmalige uitkering van maart 2016 dient (alleen) aan het gehele jaar 2016 te worden toegerekend om het gevolg van de eenmalige uitkering van maart 2016 voor de WAO-uitkering van eiser niet onevenredig te laten zijn in verhouding tot het doel van het besluit.

[ECLI:NL:RBZWB:2018:1003](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Bijstand

JnB2018, 232

MK CRvB, 20-02-2018, 17/826 PW

college van burgemeester en wethouders van Breda.

PW 22a

PARTICIPATIEWET. KOSTENDELERSNORM. Uitgaande van de door appellant afgelegde verklaring, die op het punt van de hoogte van de huur door de getuigen [naam 1] en [naam 2] wordt bevestigd, is reeds omdat de huur van alle bewoners van het uitkeringsadres in verband met de komst van [naam 3] is verlaagd, geen sprake van een commerciële huurprijs. De huurprijs is in zo'n geval niet afgestemd op de feitelijk geleverde prestaties, maar in feite een verdeling van het totale voor het pand door de verhuurder te verkrijgen bedrag (vergelijk de uitspraak van 7 maart 2017, [ECLI:NL:CRVB:2017:947](#)). Dat het

ging om het totale voor het pand door de hoofdhuurder te verkrijgen bedrag, blijkt ook wel uit de verklaringen van de hoofdhuurder en [naam 1], zoals hiervoor weergegeven. Bovendien is bij het bezoek aan het uitkeringsadres gebleken dat de kamers onderling in oppervlakte verschilden, waarbij de ruimte van appellant het kleinst was en slechts door een gordijn kon worden afgesloten. De huurprijs die appellant betaalde is tot slot lager dan het voor een commerciële huurprijs in de Beleidsregels neergelegde minimumbedrag.

[ECLI:NL:CRVB:2018:503](#)

JnB2018, 233

MK CRvB, 20-02-2018, 16/2655 PW

dagelijks bestuur van de Sociale Dienst Maastricht Heuvelland.

PW 3, 22a

PARTICIPATIEWET. KOSTENDELERSNORM. WOONWAGEN. Anders dan appellant meent, kunnen de toercaravans niet als twee zelfstandige woningen worden aangemerkt, maar moeten deze in dit geval tezamen worden aangemerkt als de woning op adres 1.

Appellant ontvangt bijstand naar de norm voor een alleenstaande. Hij staat in de gemeentelijke basisadministratie personen, thans basisregistratie personen (BRP), ingeschreven op het adres [adres 1] (adres 1). Dit adres maakt onderdeel uit van een woonwagenkamp. Op adres 1 staan ook de dochter van appellant (S, tevens hoofdhuurder), diens partner (H) en hun kind ingeschreven. Met hen bewoonde appellant op adres 1 een woonwagen totdat deze in mei 2015 door een brand verloren is gegaan. Vanaf dat moment verbleven appellant en S met haar gezin in twee afzonderlijke toercaravans. Het dagelijks bestuur heeft met toepassing van de kostendelersnorm de bijstand van appellant met ingang van 1 juli 2015 verlaagd.

Raad: Appellant, S en H hadden op 1 juli 2015 alledrie hun hoofdverblijf op adres 1. Voorts was sprake van hoofdverblijf in - zij het niet letterlijk - dezelfde woning. Dat appellant en S en H als gevolg van de brand op dat moment niet in dezelfde woonwagen verbleven maar tijdelijk in twee aparte toercaravans, maakt niet dat zij niet hun hoofdverblijf hadden in dezelfde woning. Anders dan appellant kennelijk meent, kunnen de toercaravans niet als twee zelfstandige woningen worden aangemerkt, maar moeten deze in dit geval tezamen worden aangemerkt als de woning op adres 1. Hierbij is in aanmerking genomen dat beide toercaravans niet zijn aangesloten op nutsvoorzieningen en dus niet kunnen worden bewoond zonder de elementaire voorzieningen van elders, hier adres 1, te betrekken. Dit betekent dat het dagelijks bestuur bij toepassing van de kostendelersnorm per 1 juli 2015 terecht is uitgegaan van twee medebewoners met wie door appellant op adres 1 kosten konden worden gedeeld.

[ECLI:NL:CRVB:2018:460](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Bestuursrecht overig

Wet bescherming persoonsgegevens

JnB2018, 234

MK ABRS, 28-02-2018, 201703697/1/A3

college van burgemeester en wethouders van Zundert.

Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (EVRM) 8

Grondwet (GW) 10 lid 1

Gemeentewet 60 lid 3

Wet bescherming persoonsgegevens 36 lid 1

WET BESCHERMING PERSOONSGEGEVENS. Publiceren besluitenlijst van het college op internet. Strijd met het openbaar belang als bedoeld in artikel 60, derde lid, van de Gemeentewet doet zich voor indien het belang bij eerbiediging van de persoonlijke levenssfeer zwaarder weegt dan het belang bij het publiceren van de lijst op internet. Bij deze afweging dienen in ieder geval te worden betrokken de aard van het besluit waarmee de betrokkene in verband wordt gebracht en de met het openbaar maken van persoonsgegevens op internet gepaard gaande risico's, die het College bescherming persoonsgegevens in de Richtsnoeren inzake actieve openbaarmaking en eerbiediging van de persoonlijke levenssfeer heeft beschreven. Mede gelet op de risico's van het op internet publiceren van persoonsgegevens, is de verwerking ervan voor zover het de straat en het huisnummer van het adres van [appellant] betreft, in strijd met het openbaar belang.

[Afwijzing] verzoek van [appellant] om verwijdering van zijn persoonsgegevens van de besluitenlijst op de website van de gemeente [...].

[...] Ingevolge artikel 60, derde lid, van de Gemeentewet laat het college openbaarmaking van de besluitenlijst achterwege voor zover het aangelegenheden betreft ten aanzien waarvan openbaarmaking in strijd is met het openbaar belang. In haar uitspraak van 21 december 2016, [ECLI:NL:RVS:2016:3364](#), heeft de Afdeling overwogen dat onder openbaar belang als bedoeld in deze bepaling onder omstandigheden ook de eerbiediging van de persoonlijke levenssfeer kan worden begrepen. Onder omstandigheden kan de verwerking van persoonsgegevens derhalve in strijd zijn met artikel 60, derde lid, van de Gemeentewet, hetgeen een grond vormt voor verwijdering in de zin van artikel 36, eerste lid van de Wbp. Met betrekking tot de wetsgeschiedenis van artikel 60, derde lid, van de Gemeentewet - waarin staat dat zeer terughoudend gebruik moet worden gemaakt van anonimiseren - heeft de Afdeling overwogen dat deze wetsgeschiedenis dateert uit 2001-2002 en daarbij geen rekening is gehouden met de grote schaal waarop het internet sindsdien zou worden gebruikt en met de zoekmogelijkheden die het internet zou gaan bieden.

De Afdeling overweegt dat zich strijd met het openbaar belang als bedoeld in artikel 60, derde lid, van de Gemeentewet voordoet indien het belang bij eerbiediging van de persoonlijke levenssfeer zwaarder weegt dan het belang bij het publiceren van de lijst op

internet. Bij deze afweging dienen in ieder geval te worden betrokken de aard van het besluit waarmee de betrokkene in verband wordt gebracht en de met het openbaar maken van persoonsgegevens op internet gepaard gaande risico's, die het Cbp [red: College bescherming persoonsgegevens] in de Richtsnoeren inzake actieve openbaarmaking en eerbiediging van de persoonlijke levenssfeer heeft beschreven. Uit de besluitenlijst die het college op internet heeft gepubliceerd kan worden afgeleid dat [appellant] bezwaar heeft gemaakt tegen een besluit van het college op een door hem ingediend Wob-verzoek en dat het college akkoord is met het voorstel om het bezwaar gegrond te verklaren wat betreft de motivering van het besluit, het bestreden besluit met een verbeterde motivering in stand te laten en [appellant] geanonimiseerde loonstaten, dan wel salarisstroken, te verstrekken. Hierbij zijn de initialen, achternaam, straat, huisnummer en woonplaats van [appellant] vermeld. [appellant] heeft niet toegelicht waarom zijn persoonlijke levenssfeer ernstig zou worden aangetast doordat zijn initialen, achternaam en woonplaats op internet zijn gepubliceerd en in verband worden gebracht met een door hem ingediend Wob-verzoek over loonstaten, dan wel salarisstroken. Voor zover het deze persoonsgegevens betreft, is de Afdeling dan ook van oordeel dat het belang bij openbaarmaking zwaarder weegt dan het belang van [appellant] bij eerbiediging van zijn persoonlijke levenssfeer en het college het verzoek in zoverre heeft mogen afwijzen. In deze inmenging in de uitoefening van het recht van [appellant] op respect voor zijn privéleven als bedoeld in artikel 8 van het EVRM is in de wet, namelijk artikel 60, derde lid, van de Gemeentewet, voorzien. Voorts is de inmenging proportioneel en in een democratische samenleving noodzakelijk in het belang van de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen. Er doet zich derhalve geen strijd met artikel 8 van het EVRM voor. Ter zitting van de Afdeling is namens het college desgevraagd toegelicht dat er geen argumenten zijn om ook het adres van een betrokkene te publiceren. Mede gelet op de risico's van het op internet publiceren van persoonsgegevens, is de Afdeling van oordeel dat voor zover het de straat en het huisnummer van het adres van [appellant] betreft, het belang van het publiceren daarvan op de besluitenlijst op internet niet opweegt tegen het belang van [appellant] bij eerbiediging van zijn persoonlijke levenssfeer. In zoverre is de verwerking van persoonsgegevens derhalve in strijd met het openbaar belang en dient het college die te verwijderen. [...]

[ECLI:NL:RVS:2018:702](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Wet openbaarheid van bestuur

JnB2018, 235

MK ABRS, 28-02-2018, 201703110/1/A3

korpschef van politie.

Wet openbaarheid van bestuur (Wob) 10 lid 2, 11 lid 1

WET OPENBAARHEID VAN BESTUUR. Gedeeltelijke afwijzing verzoeken om informatie over mobiel banditisme in Nederland. Het belang van opsporing en

vervolgning weegt in dit geval zwaarder dan het belang van openbaarmaking. Aannemelijk is dat openbaarmaking van documenten of delen van documenten die inzichtelijk maken op welke wijze mobiel banditisme wordt aangepakt kan leiden tot calculerend gedrag bij criminelen. Dit frustreert de opsporing en vervolging van mobiel banditisme.

Een bestuursorgaan hoeft niet binnen een zelfstandig onderdeel per zin of zinsdeel te bepalen of de weigeringsgrond zich voordoet indien aan de zin of het zinsdeel slechts betekenis toekomt in samenhang met de overige inhoud van dit zelfstandige onderdeel.

[...] [Gedeeltelijke afwijzing] negen verzoeken van [appellant] om informatie over mobiel banditisme in Nederland [...].

[...] Belang van opsporing en vervolging van strafbare feiten

[...] Het enkele feit dat een document inzicht geeft in werkwijzen van de politie is onvoldoende om openbaarmaking te weigeren wegens het belang van opsporing en vervolging van strafbare feiten. Zoals [appellant] terecht stelt, zullen de opsporing en vervolging van strafbare feiten doorgaans niet worden gefrustreerd indien algemeen bekende werkwijzen van de politie openbaar worden gemaakt. In dit geval heeft de korpschef evenwel niet geweigerd om algemeen bekende werkwijzen openbaar te maken, maar om documenten of delen van documenten openbaar te maken die inzichtelijk maken op welke wijze mobiel banditisme wordt aangepakt. Zoals de rechtbank heeft overwogen, staat in de geweigerde passages onder meer wanneer acties door de politie in gang worden gezet en op welk type dadergroepen en welke strafbare feiten de politie zich concentreert bij de aanpak van mobiel banditisme. Ook volgt uit die passages wat de kennispositie van de politie is ten aanzien van mobiel banditisme. Met de rechtbank acht de Afdeling aannemelijk dat openbaarmaking van dergelijke informatie kan leiden tot calculerend gedrag bij criminelen. Zij kunnen immers hun gedrag afstemmen op de kennispositie en de handelwijze van de politie. Dit frustreert de opsporing en vervolging van mobiel banditisme.

[appellant] gaat in het hogerberoepschrift in op diverse passages van één of enkele zinnen waarvan openbaarmaking volgens hem ten onrechte is geweigerd. Naar aanleiding daarvan overweegt de Afdeling dat in beginsel per zelfstandig onderdeel van een document, zoals een alinea, moet worden beoordeeld of het belang van openbaarmaking opweegt tegen het belang van - in dit geval - opsporing en vervolging van strafbare feiten. Een bestuursorgaan hoeft niet binnen een zelfstandig onderdeel per zin of zinsdeel te bepalen of de weigeringsgrond zich voordoet indien aan de zin of het zinsdeel slechts betekenis toekomt in samenhang met de overige inhoud van dit zelfstandige onderdeel. Van dit laatste is in dit geval sprake.

[...] De Afdeling is met de rechtbank van oordeel dat de korpschef zich - ook ten aanzien van de hiervoor niet uitdrukkelijk vermelde documenten - op het standpunt mocht stellen dat het belang van opsporing en vervolging zwaarder weegt dan het belang van openbaarmaking. [...]

[ECLI:NL:RVS:2018:715](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Wet op de rechtsbijstand

JnB2018, 236

MK ABRS, 28-02-2018, 201702489/1/A2

bestuur van de raad voor rechtsbijstand.

Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (EVRM) 34

Wet op de rechtsbijstand 12, 37 lid 5

Besluit vergoedingen rechtsbijstand 2000 1, 12 lid 2

RECHTSBIJSTAND. Een zaak die dient bij het EHRM wordt, gelet op de opsomming in artikel 1, aanhef en onder b, van het Bvr en mede gelet op het daaromtrent in de nota van toelichting gestelde, niet gerangschikt onder het begrip wettelijk geregelde klachtprocedure in de zin van het Bvr. De procedure bij het EHRM is ingesteld en wordt geregeld bij verdrag en niet bij wet. De rechtbank heeft terecht geoordeeld dat geen sprake is van een wettelijk geregelde klachtprocedure waardoor geen grond bestaat voor het oordeel dat de raad ten onrechte een vergoeding op basis van een advieszaak heeft toegekend. De Afdeling ziet geen aanleiding om tot een ander oordeel te komen dan in de uitspraak van 1 juli 2009, [ECLI:NL:RVS:2009:BJ1112](#).

[ECLI:NL:RVS:2018:657](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Vreemdelingenrecht

Regulier

JnB2018, 237

Rechtbank Den Haag, zittingsplaats Amsterdam, 13-02-2018 (publ. 28-02-2018), AWB 17/14127

staatssecretaris van Justitie en Veiligheid.

EVRM 8

REGULIER. Verblijf als familie- of gezinslid. Verweerder heeft zich niet ten onrechte op het standpunt gesteld dat in onderhavig geval, eiseres was ten tijde van de aanvraag 31 jaar oud, geen sprake is van een jongvolwassene.

Naar het oordeel van de rechtbank heeft verweerder zich niet ten onrechte op het standpunt gesteld dat in onderhavig geval geen sprake is van een jongvolwassene gelet op de leeftijd van eiseres. Eiseres was ten tijde van de aanvraag 31 jaar oud en zij was dan ook (veel) ouder dan de personen van wie het EHRM in voornoemde uitspraken heeft aangenomen dat ze jongvolwassen zijn. [...]

Op grond van bovengenoemde jurisprudentie dient in het geval van eiseres dus onderzocht te worden of sprake is van meer dan normale emotionele banden tussen eiseres en haar ouders en/of referent. Indien niet aannemelijk is gemaakt dat sprake is van een bijzondere afhankelijkheidsrelatie die de normale band tussen volwassenen

familieleden overstijgt, kan niet van een beschermenswaardig familieleven worden gesproken.

Eiseres heeft aangevoerd dat sprake is van een meer dan normale emotionele band omdat zij altijd heeft samengewoond met haar ouders, financieel afhankelijk van hen is en omdat sprake is van medische en psychische factoren. De rechtbank is van oordeel dat verweerder zich op goede gronden op het standpunt heeft gesteld dat deze omstandigheden onvoldoende zijn om te kunnen concluderen dat sprake is van een bijzondere afhankelijkheidsrelatie die de normale band tussen volwassen familieleden overstijgt. Daarvoor is naar het oordeel van de rechtbank een grotere mate van afhankelijkheid nodig. Verweerder heeft voor zijn standpunt dat geen sprake is van een bijzondere afhankelijkheidsrelatie van belang mogen achten dat eiseres haar medische en psychische problemen niet heeft onderbouwd en evenmin heeft onderbouwd dat zij haar woning zal moeten verlaten en geen andere woning meer kan krijgen. [...] Ook heeft verweerder zich niet ten onrechte op het standpunt gesteld dat de enkele veiligheidssituatie in Syrië niet tot de vereiste afhankelijkheid leidt. Aangezien geen sprake is van beschermingswaardig familieleven, is verweerder terecht niet toegekomen aan een belangenafweging. De beroepsgrond slaagt niet.

[ECLI:NL:RBDHA:2018:2175](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Asiel

JnB2018, 238

MK Rechtbank Den Haag, zittingsplaats Utrecht, 16-02-2018 (publ. 26-02-2018), NL17.10150

staatssecretaris van Justitie en Veiligheid.

Vw 2000 28, 30b

Vluchtelingenverdrag 1(F)

ASIEL. 1(F). Verweerder is er niet in geslaagd om aan te tonen dat de werkzaamheden die eiser in Afghanistan in de periode van 2002 tot en met 2014 heeft verricht in verband zijn te brengen met de CIA.

Tussen partijen staat vast dat de CIA [...] handelingen heeft verricht die zijn aan te merken als misdrijven als bedoeld in artikel 1(F), aanhef en onder (b), van het Vluchtelingenverdrag.

De rechtbank is van oordeel dat verweerder er niet in is geslaagd om aan te tonen dat de werkzaamheden die eiser in Afghanistan in de periode van 2002 tot en met 2014 heeft verricht in verband zijn te brengen met de CIA. Verweerders stelling dat eiser werkzaamheden heeft verricht voor opdrachtgevers die werkzaam waren voor de CIA ontbeert immers iedere onderbouwing.

De passages in openbare rapporten en berichten van gezaghebbende onafhankelijke en objectieve bronnen waarnaar verweerder heeft verwezen bieden geen aanknopingspunt voor de juistheid van verweerders stelling dat eiser werkzaamheden heeft verricht voor opdrachtgevers die werkzaam waren voor de CIA.

Bovendien blijkt uit informatie van Human Rights Watch [...], dat in Afghanistan in de periode van 2002 tot en met 2014 naast de CIA ook andere Amerikaanse overheidsorganisaties actief waren die werkzaamheden met een bepaald doel hebben verricht die vergelijkbaar zijn met de door eiser verrichte werkzaamheden. Anders dan verweerder heeft gesteld, is de rechtbank van oordeel dat uit de verklaringen van eiser niet blijkt dat hij heeft verklaard dat hij werkzaamheden heeft verricht voor opdrachtgevers die werkzaam waren voor de CIA. [...] Echter, deze verklaringen van eiser leiden de rechtbank niet tot een ander oordeel. Uit deze verklaringen blijkt enkel dat eiser heeft gegist naar de organisatie waarvoor zijn opdrachtgevers werkzaam waren. Eisers verklaringen kunnen dan ook niet dienen als bewijs ter onderbouwing van verweerders stelling dat eiser werkzaamheden heeft verricht die in verband met de CIA moeten worden gebracht. Anders dan verweerder a contrario lijkt te betogen, kan de omstandigheid dat niet geloofwaardig is dat eiser niet heeft geweten voor welke Amerikaanse (overheids)organisatie hij heeft gewerkt, niet dienen als bewijs van verweerders stelling dat eiser werkzaamheden heeft verricht voor opdrachtgevers die werkzaam waren voor de CIA. Datzelfde geldt voor het door verweerder ter zitting ingenomen standpunt, inhoudende dat het niet anders kan zijn dan dat de opdrachtgevers van eiser werkzaam waren voor de CIA. De rechtbank is van oordeel dat reeds vanwege het feit dat verweerder niet heeft aangetoond dat sprake is van personal participation aan door de CIA gepleegde misdrijven, verweerder niet heeft aangetoond dat er ernstige redenen zijn om te veronderstellen dat eiser zich schuldig heeft gemaakt aan misdrijven als bedoeld in artikel 1(F), aanhef en onder (b), van het Vluchtelingenverdrag. Daarom laat de rechtbank onbesproken hetgeen partijen over de "knowing participation" hebben aangevoerd.

[ECLI:NL:RBDHA:2018:2088](#)

JnB2018, 239

Rechtbank Den Haag, zittingsplaats Haarlem, 09-02-2018 (publ. 27-02-2018), NL18.817

staatssecretaris van Justitie en Veiligheid.

Vw 2000 30a lid 1 c

ASIEL. VEILIG DERDE LAND. Verweerder heeft het bestreden besluit onzorgvuldig voorbereid en niet deugdelijk gemotiveerd dat Egypte voor eiser een veilig derde land is.

De rechtbank stelt vast dat verweerder in het voornemen noch in het bestreden besluit de in artikel 3.37e VV genoemde bronnen heeft betrokken bij zijn onderzoek en de door hem gemaakte beoordeling of Egypte voor eiser een veilig derde land is, en meer in het bijzonder of Egypte zich houdt aan het beginsel van non-refoulement overeenkomstig het Vluchtelingenverdrag. Ook blijkt niet dat verweerder andere onafhankelijke, betrouwbare en objectieve bronnen daarvoor heeft gebruikt. Dit is temeer van belang omdat eiser heeft verwezen naar algemene bronnen ter onderbouwing van zijn betoog dat Egypte het beginsel van non-refoulement schendt.

De verwijzing in het verweerschrift naar het nieuwsbericht van de UNHCR maakt het door verweerder in deze zaak gedane onderzoek en de door hem verrichte beoordeling niet alsnog inzichtelijk. Dit klemmt temeer, nu uit het bericht ook niet blijkt op welke wijze in Egypte met het refoulementverbod wordt omgegaan. Het nieuwsbericht beschrijft immers vooral de economische situatie voor Syriërs in Egypte, maar gaat niet in op de vraag hoe de Egyptische autoriteiten met het refoulementverbod omgaan.

[ECLI:NL:RBDHA:2018:2235](https://ecli.nl/RBDHA:2018:2235)

JnB2018, 240

Rechtbank Den Haag, zittingsplaats Haarlem, 15-02-2018 (publ. 28-02-2018), NL18.1175

staatssecretaris van Justitie en Veiligheid.

Vb 2000 3.109b lid 4

ASIEL. GRENSPROCEDURE. Het onderzoek van de aanvraag van eiser in de grensprocedure is opgeschort op grond van artikel 3.109b, vierde lid, Vb. Niet is gebleken dat die opschorting samenhangt met het regelen van praktische zaken rondom vervoer en planning bij beëindiging van de grensprocedure, waarvoor die opschorting is bedoeld, en bovendien heeft hij veel langer geduurd dan in de Nota van toelichting (Stb. 2015, 294) aangegeven termijn van één week. Verweerder heeft dan ook in strijd met artikel 3.109b, vierde lid Vb gehandeld en de termijn als opgenomen in artikel 3.110 Vb overschreden. Nu eiser niet heeft geconcretiseerd wat hij anders of meer had kunnen aanvoeren of inbrengen ter ondersteuning van zijn asielverzoek en er dus ook geen aanleiding was voor nader onderzoek door verweerder te dien aanzien, is eiser niet in zijn belangen geschaad. De rechtbank passeert dit gebrek daarom met toepassing van artikel 6:22 Awb.

[ECLI:NL:RBDHA:2018:2337](https://ecli.nl/RBDHA:2018:2337)

[Naar inhoudsopgave](#)

Vreemdelingenbewaring

JnB2018, 241

MK ABRS, 27-02-2018, 201708083/1/V3

staatssecretaris van Justitie en Veiligheid.

Vw 2000 59

Vb 2000 7.3 lid 1

VREEMDELINGENBEWARING. Zicht op uitzetting. Weliswaar brengt het indienen van een verzoek om een voorlopige voorziening mogelijk enig uitstel mee, doch dit ontnemt het zicht op uitzetting niet, omdat verwacht mag worden dat binnen afzienbare tijd op het verzoek wordt beslist en partijen om bespoediging van de behandeling daarvan kunnen verzoeken.

Het is een vreemdeling, ingevolge artikel 7.3, eerste lid, van het Vreemdelingenbesluit 2000, toegestaan om de uitspraak op een verzoek om een voorlopige voorziening, dat is

gedaan teneinde uitzetting te voorkomen voordat is beslist op een beroep gericht tegen een besluit dat is genomen naar aanleiding van een aanvraag om een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd, hier te lande af te wachten. Weliswaar brengt het indienen van een verzoek om een voorlopige voorziening mogelijk enig uitstel mee, doch dit ontnemt het zicht op uitzetting niet, omdat verwacht mag worden dat binnen afzienbare tijd op het verzoek wordt beslist en partijen om bespoediging van de behandeling daarvan kunnen verzoeken.

De staatssecretaris heeft ter zitting bij de rechtbank verklaard dat hij een laissez passer-aanvraag heeft ingevuld, die hij aan de autoriteiten van het land van herkomst zal toesturen. Gezien deze verklaring en aangezien ook anderszins niet is gebleken van feiten of omstandigheden op grond waarvan bij voorbaat moet worden aangenomen dat geen laissez passer verleend zal worden, heeft de staatssecretaris zich terecht op het standpunt gesteld dat het zicht op uitzetting binnen een redelijke termijn niet ontbreekt.

[ECLI:NL:RVS:2018:723](#)

JnB2018, 242

MK ABRS, 27-02-2018, 201710025/1/V3

staatssecretaris van Justitie en Veiligheid.

Vw 2000 59, 62a

VREEMDELINGENBEWARING. De vreemdeling is voorafgaand aan de inbewaringstelling niet schriftelijk in kennis is gesteld van de omstandigheid dat hij illegaal in Nederland verblijft en van de verplichting Nederland uit eigen beweging te verlaten. Dit gebrek kan niet hersteld worden door het terugkeerbesluit achteraf, na de inbewaringstelling, te printen en uit te reiken, ook niet in het geval van een technische storing.

Door te overwegen dat het ervoor moet worden gehouden dat op 26 november 2017 voorafgaand aan de maatregel van bewaring een terugkeerbesluit is genomen, heeft de rechtbank niet onderkend dat de vreemdeling op die datum in strijd met artikel 62a van de Vw 2000 niet schriftelijk in kennis is gesteld van de omstandigheid dat hij illegaal in Nederland verblijft en van de verplichting Nederland uit eigen beweging te verlaten. Een dergelijk gebrek kan, wegens het vrijheidsontnemende karakter van de maatregel van bewaring, niet hersteld worden door het terugkeerbesluit achteraf, na de inbewaringstelling, te printen en uit te reiken. Dit geldt ook in het geval van een technische storing, zoals in dit geval. De Afdeling hecht in dit verband belang aan de in het proces-verbaal van bevindingen vermelde omstandigheid dat het op 26 november 2017 ondanks de storing wel mogelijk was om de maatregel van bewaring en het proces-verbaal van gehoor te printen en ondertekenen, en de maatregel van bewaring aan de vreemdeling uit te reiken. Dat dit met het terugkeerbesluit kennelijk niet kon, komt dan ook voor risico van de staatssecretaris. Het op 28 november 2017 geprinte en uitgereikte terugkeerbesluit kan daarom niet aan de maatregel van bewaring ten grondslag liggen.

Daarom, en omdat het eerder genomen terugkeerbesluit van 23 november 2017 ook niet aan de maatregel ten grondslag kan liggen, omdat de daarin neergelegde vertrektermijn van 28 dagen nog niet verstreken was toen de staatssecretaris de maatregel van

bewaring oplegde, heeft de rechtbank ten onrechte niet onderkend dat de maatregel van meet af aan onrechtmatig is.

[ECLI:NL:RVS:2018:724](#)

[Naar inhoudsopgave](#)